

LIBER

LXV

LIBER CORDIS CINCTI SERPENTE

SVB FIGVRÂ

אדני

I.

1. Som Srdce; a Had sa ovíja
okolo neviditeľného jadra mysle.

Povstaň, ó môj had! Teraz nadišla hodina
zahaleného a svätého nevýslovného kvetu.

Povstaň, ó môj had, do jagotania rozkvetu
na mŕtvoľe Osirida, čo pláva v hrobke!

Ó srdce mojej matky, mojej sestry, moje vlastné,
dané si Nílu, hroznému Tyfónovi!

Ach, ja! lež sláva dravej búrky

ť'a oväzuje a zabaľuje ť'a do hnevu formy.

Bud' pokojná, ó duša moja! aby sa čaro mohlo rozplynúť,
kým palice sú vztýčené a eóny sa obmieňajú.

Ajhl'a! aký si len radostný v mojej kráse,

ó Had, čo hladí korunu môjho srdca!

Ajhl'a! sme jedno a búrka rokov

ubieha k súmraku a objavuje sa Chrobák.

Ó Chrobák! trúchlivý bzukot Tvojich krídel

nech navždy je tranzom tohto rozochveného hrdla!

Očakávam prebudenie! Hlas znejúci z výšin

z pier Pána Adonaja, z pier Pána Adonaja!

2. Adonaj prehovoril k V. V. V. V. V., vraviac: V slove vždy musí byť rozdelenie.

3. Lebo farieb je mnoho, ale svetlo je jedno.

4. Preto píšeš to, čo je ako neopracovaný smaragd, ako lapis lazuli, ako tyrkys a ako alexandrit.

5. Iný píše slová, čo sú ako topás, ako tmavý ametyst, ako sivý zafír a tmavý zafír s odtieňom sťaby krvi.

6. Preto sa kvôli tomuto vadíte.

7. Neuspokojte sa s obrazom.

8. Ja, ktorý som Obraz Obrazu, to vravím.

9. Nehádajte sa o obraze, vraviac Zinakadial'! Zinakadial'!

Jeden sa šplhá ku Korune skrz lunu a skrz Slnko, skrz šíp a skrze Základňu, aj skrz temný domov hviezd, z čiernej zeme.

10. Inak sa nedostanete k Hebkému Bodu.

11. Rovnako je nevhodné, aby obuvník táral o záležitostiach Kráľovských. Ó obuvník! oprav mi túto topánku, aby som smel chodiť. Ó kráľ! ak som tvoj syn, hovorme o Veľvyslanectve u Kráľa, tvojho Brata.

12. Potom bolo ticho. Reč sa s nami na čas rozlúčila.

Jest svetlo tak jasné, že nie je vnímané ako svetlo.

13. Prilbica nie je tak ostrá ako ocel'; preniká však telom nebadanejšie.

14. Sťa bozky zla poškvŕňujú krv, tak moje slová požierajú ducha človeka.

15. Dýcham a v duchu jest nekonečná ne-vol'nosť [/choroba].

16. Sťa kyselina zažierajúca sa do ocele, sťa rakovina, čo celkom otrávi telo; taký som ja k duchu človeka.

17. Nebudem mať pokoja, dokým všetko nerozložím.

18. Takisto je to s pohlteným svetlom. Nieкто pohltí málo a volajú ho biely a trblietavý: iný pohltí všetko a volajú ho čierny.

19. Preto, ó môj miláčik, si čierny.

20. Ó môj prekrásny, pripodobnil som ťa k nefritovému núbijskému otrokovi, chlapcovi so záдумčivými očami.

21. Ó škaredý! pes! tak po tebe kričia.

Pretože si môj milovaný.

22. Šťastní sú tí, ktorí ťa vychvaľujú; lebo oni ťa vidia Mojimi očami.

23. Nie nahlas ťa budú oslavovať; ale za nočnej hliadky sa jeden k tebe prikradne a stisne ťa tajným stiskom; iný na teba tajne položí korunu fialiek; a tretí sa veľmi odváži a priloží svoje šialené pery k tvojim.

24. Veru! noc všetko zakryje, noc všetko zakryje.

25. Dlho si Ma hľadal; toľko si bežal popredu, že som za tebou nestačil.

Ó ty roztomilý blázon! koľkou horkosťou si len korunoval svoje dni.

26. Teraz som s tebou; nikdy neopustím tvoje bytie.

27. Lebo ja som ten nežný, vlnivý, čo ťa objíma, ó ty srdce zo zlata!

28. Moja hlava je zdobená dvanástimi hviezdami; Moje telo je biele sťa mlieko hviezd; je rozjasnené blankytom priepasti hviezd neviditeľných.

29. Našiel som to, čo nebolo možné nájsť; našiel som nádobu ortuti.

30. Poučíš svojho služobníka o tom, ako sa má správať; budeš sa s ním často rozprávať.

31. (Pisár dvíha pohľad a volá) Amen! Ty si to povedal, Pane Bože!

32. Adonaj ďalej hovoril k V. V. V. V. V. a povedal:

33. Radujme sa z davu ľudí!

Vytvarujme si z nich perleťový čln, aby sme sa mohli plaviť riekou Amritu!

34. Vidíš tamten lupienok amarantu, odviaty vetrom z nízkeho, rozkošného obočia Hathor?

35. (Magister ho uzrel a zaradoval sa z onej krásy.) Počúvaj!

36. (Z akéhosi sveta k nim dol'ahol nekonečný nárek.)

Ten padajúci lupienok bol v očiach maličkých sť'a vlna, čo pohltí ich kontinent.

37. Preto budú mať výčitky voči tvojmu služobníkovi, vraviac: Kto ťa vyslal, aby si nás zachránil?

38. Veľmi ho to rozruší.

39. Nerozumejú tomu, že ty a ja zhotovujeme čln z perlete. Splavíme riekou Amritu až po tisové háje Jamu, kde sa budeme nadmieru radovať.

40. Radosť ľudí bude naším strieborným leskom, ich žiaľ naším modrým leskom — to všetko v perleti.

41. (Pisár sa v tej chvíli rozhorčil. Povedal:

Ó Adonaj a môj pán, niesol som kalamár a pero bez odmeny, aby som našiel túto riekou Amritu a splavil ju ako jeden z vás. Za svoju plácu si žiadam, aby som mal účasť na ozvene tvojich bozkov.)

42. (A okamžite mu to bolo dané.)

43. (Nie; lež ešte s tým nebol spokojný. Zápasil s nekonečným hanebným ponížením. Potom hlas:)

44. Stále zápasíš; aj vo svojom zisku zápasíš o zisk — a hľa! Nič si nezískal.

45. Chod' až na najvzdialenejšie miesta a všetko si podmaň.

46. Pokor svoj strach a znechutenie. Potom — získaj!

47. Bola panna, ktorá zablúdila v poli a zastonala; potom vyrástol nový život, narcis, a ona zabudla na svoje stonanie a samotu.

48. Hneď nato k nej vycválal Hádes a uchvátil ju.

49. (Potom pisár poznal narcis vo svojom srdci; ale pretože mu to neprišlo na pery, zahanbil sa a viac neprevravel.)

50. Adonaj však znovu prehovoril k V. V. V. V. V. a povedal:

Zem je zrelá na vinobranie; najedzme sa z jej hrozna a opime sa!

51. A V. V. V. V. V. odpovedal a povedal: Ó môj pane, moja holubica, môj excelentný, ako len budú deti ľudí vnímať toto slovo?

52. A On mu odpovedal: Nie tak, ako by si mohol predvídať.

Je isté, že každé písmeno tejto šifry má nejakú hodnotu; ale kto tú hodnotu určí? Lebo tá je vždy rôzna, a to podľa dôvtipu Toho, kto ju vytvoril.

53. A On Mu odpovedal: Nemám od toho azda kľúč?

Som zaodetý do hmotného tela; som jedno s Večným a Všemocným Bohom.

54. Potom povedal Adonaj: Máš Hlavu Sokola a tvoj Falus je Falom Asara. Poznáš bielu a poznáš i čiernu a vieš, že sú jedno. Lež prečo usiluješ o poznanie ich rovnocennosti?

55. A povedal on: Aby moje Dielo bolo správne.

56. A Adonaj povedal: silný opálený žnec sa zahnal kosou a zaradoval sa. Múdry muž spočítal jeho svaly, uvažoval, neporozumel a bol smutný.

Kos ty — a raduj sa!

57. Potom sa Adept potešil a zdvihol ruku.

Hl'a! zemetrasenie, mor a hrôza na zemi!

Vyhostenie tých, čo sedeli na vysokých miestach; hladomor na davy!

58. A hrozno padlo zrelé a šťavnaté do jeho úst.

59. Poškvrnená jest brunátnosť tvojich pier — ó ty jagavý — bielou slávou pier Adonaja.

60. Pena vína je sť'a búrka na mori; lode sa trasú a chvejú; kapitán má strach.

61. To je tvoja opitosť, ó ty svätý, a vetry odvievajú dušu pisára do šťastného útočiska.

62. Ó Pane Bože! nech je to útočisko vyvrátené hnevom búrky! Nech mi pena vína zafarbí dušu Tvojím svetlom!

63. Bakchos zostarol a stal sa Silenom; Pan bol vždy Panom, vždy a navždy naprieč eónmi.

64. Opoj to najvnútornejšie, ó môj milenec, nie to najvzdialenejšie!

65. Také to bolo — večne rovnaké! Mieril som na olúpanú palicu môjho Boha a trafil som; veru, trafil som.

II.

1. V kročil som do hory z lapis lazuli, súc sťa zelený sokol medzi piliermi tyrkysu, ktorý je usadený na tróne Východu.

2. Tak som prišiel k Duantu, hviezdnej drážave, a počul som hlasy hlasne volať.

3. Ó Ty, ktorý sedíš na Zemi! (tak ku mne prehovoril istý Zahalený) nie si väčší než tvoja matka! Ty zrnko prachu nekonečne maličké!

Si Pán Slávy a nečistý pes.

4. Zohýbajúc sa, skladajúc svoje krídla, došiel som k temným, nádherným drážavam. Tam v tej beztvarej priepasti som bol učený účastníkom Prevrátených Mystérií.

5. Trpel som v smrťacom objatí Hada a Kozla; zaplatil som pekelný tribút hanbe Chemu.

6. Tam bola táto zásluha, že Jedno sa stalo všetkým.

7. Navyše som zrel víziu rieky. Bola tam malá loď; a na nej pod nachovými plachtami zlatá žena, obraz Asi vytepaný z najrýdzejšieho zlata. A tá rieka bola z krvi a loď zo žiariacej ocele. Potom som ju miloval; a, rozväzujúc svoj pás, som sa vrhol do prúdu.

8. Potom som vyliezol naspäť na tú malú loď a mnoho dní a nocí som sa s ňou miloval, páliac pred ňou úžasné vydymovadlá.

9. Veru! dal som jej z kvetu svojej mladosti.

10. Lež ona sa ani nepohla; len som ju svojimi bozkami pošpinil tak, že sa predo mnou premenila na čiernotu.

11. A predsa som ju uctieval a dal som jej z kvetu svojej mladosti.

12. Taktiež došlo k tomu, že preto ochorela a skazila sa predo mnou. Takmer som sa hodil do prúdu.

13. Potom v predurčený koniec bolo jej telo belšie než mlieko hviezd, jej pery červené a hrejivé sťa západ slnka, a biele teplo jej života bolo sťa teplo poludňajšieho slnka.

14. Potom povstala z priepasti Vekov Spánku a jej telo ma objalo. Úplne som sa roztopil do jej krásy a bol som spokojný.

15. Rieka sa tiež stala riekou Amritu, drobná loď bola bojovým vozom tela a jej plachty boli z krvi srdca, ktoré ma nesie, ktoré ma nesie.

16. Ó hadia žena hviezd! Ja, dokonca i ja, som Ťa vymodeloval z bledého obrazu rýdzeho zlata.

17. Taktiež Svätý prišiel ku mne a uzrel som bielu labuť plachtiť oblohou.

18. Sedel som medzi jej krídlami a eóny plynuli.

19. Potom labuť letela, klesala a vzlietala, nikam sme sa však nehýbali.

20. Malý bláznivý chlapec, ktorý šiel so mnou, prehovoril k labuti a povedal:

21. Kto si, že plachtíš, letíš, klesáš a vzlietaš v pochabostiach? Hľa, mnoho eónov pominulo; odkiaľ si prišla? Kam ideš?

22. A so smiechom som ho odbil, vraviac: Odnikiaľ! Nikam!

23. Keď labuť mlčala, chlapec odpovedal: Tak načo je táto večná púť, ak je bez cieľa?

24. A položil som svoju hlavu na Hlavu Labute a smial som sa, vraviac: Či nie je nevýslovná radosť v tomto bezcieľnom trepotaní? Či nie je únava a netrpezlivosť pre tých, ktorí chcú dosiahnuť nejaký cieľ?

25. A labuť neustále mlčala. Ach! lež sme plachtili v nekonečnej Priepasti. Radosť! Radosť!

Biela labuť, nes ma naveky medzi svojimi krídlami!

26. Ó ticho! Ó vytrženie! Ó koniec vecí viditeľných a neviditeľných! Toto všetko je moje, ja, ktorý Nie som.

27. Žiariaci Boh! Dovoľ mi vyhotoviť Ti obraz z drahokamov a zlata! aby ho ľudia mohli zhodiť a rozdupať na prach! Aby mohli uzrieť Tvoju slávu.

28. Nedovolíme, aby na trhoch zaznelo, že ja, ktorý som *prišiel*, som mal *prísť*; lež Tvoj *príchod* bude to jedno slovo.

29. Prejaviš sa v neprejavennom; na tajných miestach sa ľudia s tebou stretnú a Ty ich zdoláš.

30. Uzrel som bledého smutného chlapčeka, čo ležal na mramore v slnečnom svite a plakal. Po jeho boku ležala zabudnutá lutna. Ach! ale on plakal.

31. Potom prišiel orol z priepasti slávy a zatienil ho. Tak čierny bol tieň, že ho viac nebolo vidno.

32. Počul som však zvuk lutny živo sa rozlievať naprieč ponurým, stojatým vzduchom.

33. Ach! posol Milovaného, nech ma zakryje Tvoj tieň!

34. Tvoje meno je Smrť, azda, alebo Hanba, alebo Láska.

Keďže mi prinášaš zvesti od Milovaného, nebudem sa pýtať na tvoje meno.

35. Kde je Majster teraz? volajú malí blázniví chlapci.

Zomrel! Hanbí sa! Oženil sa! a ich výsmech sa bude ozývať svetom navôkol.

36. Ale Majster dostane svoju odmenu.

Smiech vysmievačov bude kučerou vo vlasoch Milovaného.

37. Hľa! Priepasť Veľkej Hlbiny. Tam jest silný delfín, čo svojimi bokmi bičuje mocné vlny.

38. Jest tam i harfista zo zlata, ktorý hrá nekonečné melódie.

39. V nich si potom delfín lahodil, takže odložil svoje telo a stal sa vtákom.

40. Harfista taktiež odložil harfu a hral nekonečné melódie na Panových flautách.

41. Potom vták nesmierne zatúžil po tomto blahu, takže skladajúc svoje krídla sa stal lesným faunom.

42. Harfista taktiež odložil Panove flauty a ľudským hlasom spieval svoje nekonečné melódie.

43. Fauna to potom uviedlo do vytrženia, takže ho nasledoval d'aleko; napokon harfista stíchol a faun sa stal Panom v strede prvotného lesa Večnosti.

44. Delfína však tichom neočaríš, ó môj prorok!

45. Potom adepta uchvátilo blaho a to, čo presahuje blaho, a prevýšil vrchol vrcholu.

46. Taktiež telo sa mu triaslo a potácalo pod bremenom toho blaha, toho vrcholu a toho najvyššieho bezmenného.

47. Bedákali, On je opitý, alebo On je šialený, alebo On je v bolesti, alebo On čochvíľa umrie; a on ich nepočul.

48. Ó môj Pane, môj milovaný! Ako mám zložiť piesne, keď samotná spomienka na tieň tvojej slávy je vec neuchopiteľná akoukoľvek hudbou reči či ticha?

49. Ajhľa! Som človek. Ani malé dieťa Ti neodolá. A hľa!

50. Bol som sám vo veľkom parku a pri istom pahorku bol kruh vysokej, glazúrovanej trávy, kde hrali tí najkrajší, odetí v zelenom.

Za ich hry som prišiel do krajiny Čarovného Spánku.

51. Všetky moje myšlienky sa odeli do zelenej; boli veľmi krásne.

52. Celú noc tancovali a spievali; ale Ty si ráno, ó môj miláčik, môj had omotávajúci sa okolo tohto srdca.

53. Ja som srdce a Ty si had. Pevnejšie ma zovri svojím ovíjajúcim sa telom, aby cez teba nepreniklo žiadne svetlo ani blaho.

54. Vytlač zo mňa krv sťa šťavu z hrozna na jazyk bieleho dórskeho dievčaťa, čo umiera túžbou po svojom milencovi v mesačnom svite.

55. Potom nech sa Koniec prebudí. Dlho si spal, ó veľký Boh Terminus! Dlhé veky si čakal na konci mesta a na jeho cestách.

Prebud' sa! nečakaj už!

56. Nie, Pane! lež ja som k Tebe dorazil. Nakoniec som to ja, kto konečne čaká.

57. Prorok volal na horu; pod' bližšie, aby som sa s tebou mohol porozprávať!

58. Hora sa však nepohla. A tak šiel prorok k hore a rozprával sa s ňou. Ale nohy proroka boli unavené a hora nepočula jeho hlas.

59. Lež ja som na Teba volal a putoval som k Tebe, a bolo mi to nanič.

60. Čakal som trpezlivo, no Ty si bol so mnou od počiatku.

61. Toto teraz už viem, ó môj milovaný, a natiahli sme sa v našej ľahostajnosti medzi vínnymi révmi.

62. Ale títo tvoji proroci; oni musia volať hlasne a bičovať sa; musia prekročiť neprechodené pustatiny a nepreskúmané oceány; očakávať Ťa je koniec [/ciel'], nie začiatok.

63. Nech temnota zakryje spis! Nech sa pisár porúča svojimi cestami.

64. Lež ty a ja sme natiahnutí v našej ľahostajnosti medzi vínnymi révmi; čo je on?

65. Ó Ty Milovaný! či niet konca? Nie, lež jest konca [/ciel'a]. Prebud' sa! povstaň! opásaj svoje údy, ó ty bežec; nes Slovo k mocným mestám, veru, k mocným mestám.

III

1. Zaiste a Amen! Prekročil som hlboké more a prešiel pozdĺž riek tečúcej vody, ktorými sa to tam hemží, a prišiel som do Krajiny Bez Túžob.

2. Bol tam biely jednorožec so strieborným obojkom, na ktorom bol vyrytý aforizmus *Linea viridis gytrat universa*.

3. Potom ku mne skrze ústa môjho Magistra prišlo slovo Adonajovo a znelo: Ó srdce, ktoré si ovinuté zovretím starého hada, pozdvihni sa k hore zasvätenia!
4. Lež ja som si spomenul. Veru, Than, veru, Theli, veru, Lilith! tieto tri ku mne prišli zo starých čias. Lebo boli jednou.
5. Prekrásna si bola, ó Lilith, ty hadia žena!
6. Bola si poddajná, bola si mi po chuti a tvoje vydymovadlo bolo z pižma miešaného s ambrou.
7. Tesne si svojím zovretím pril'nula k srdcu; bolo to s'ta radosť celej jari.
8. Ale uzrel som v tebe istú poškvynu, dokonca i v tom, z čoho som mal pôžitok.
9. Uzrel som v tebe poškvynu tvojho otca, opice, a tvojho praotca, Slepého Červa Slizu.
10. Nazrel som do Kryštálu Budúcnosti a uzrel som hrôzu tvojho Konca.
11. A ešte, zničil som Minulosť a tiež čas, ktorý Príde — či som nemal Moc Presýpacích hodín?
12. Ale v tej hodine som uzrel skazenie.
13. Potom som povedal: Ó môj milovaný, ó Pán Adonaj, modlím sa, aby si uvoľnil zovretie hada!
14. Lež prisilne ma zvierala, takže moja Sila bola zhatená už vo svojom počiatku.
15. Tak som sa modlil k Sloniemu Bohu, Pánovi Začiatkov, ktorý láme prekážku.
16. Títo bohovia prišli práve včas na moju pomoc. Uzrel som ich; zjednotil som sa s nimi; stratil som sa v ich nesmiernosti.
17. Potom som sa uzrel v obklopení Nekonečného Kruhu Smaragdov, ktoré obkolesujú Univerzum.
18. Ó Smaragdový Had, Ty nemáš Minulosť, ani čas, ktorý má Prísť. Vskutku Ťa niet.
19. Si chutnejší nad všetku chuť a dotyk, Ty si ten, ktorý-nemá-byť-videný pre slávu, Tvoj hlas je neuchopiteľný Rečou a Tichom a Rečou v ňom a Tvoje vydymovadlo je z čistej ambry, ktorej sa nevyrovná ani najrýdzejšie zlato z najrýdzejšieho zlata.
20. Taktiež Tvoje záhyby sú nekonečného rozsahu; Srdce, ktoré obkolesuješ, je Univerzálne Srdce.
21. Ja, Mne a Moje sedeli s lutnami na trhovisku veľkého mesta, mesta fialiek a ruží.
22. Padla noc a hudba lutien nehrala.
23. Povstala búrka a hudba lutien nehrala.

24. Prešla hodina a hudba lutien nehrala.

25. Lež ty si Večnosť a Priestor; Ty si Hmota a Pohyb; a Ty si negácia všetkých týchto vecí.

26. Lebo niet Symbolu, čo by Ťa vyjadroval.

27. Ak poviem Tečte hore do hôr! tak nebeské vody tam na môj rozkaz pôjdu. Lež ty si Voda, čo presahuje vodu.

28. V Tvojej svätyni bolo vystavené červené trojuholníkové srdce; pretože kňazi pohrdali svätyňou rovnako ako bohom.

29. Avšak po celý čas si tam Ty bol skrytý sťa Pán Ticha schovávajúci sa v púčikoch lotosu.

30. Ty si krokodíl Sebek proti Asarovi; ty si Mati; Vrah v Hlbine. Ty si Tyfón, Hnev Živlov, ó Ty, ktorý presahuješ Sily v ich Súbehu a Súdržnosti, v ich Smrti a ich Narušení. Ty si Pytón, ten hrozný had na konci všetkého!

31. Trikrát som sa otočil každým smerom; a vždy som napokon prišiel k Tebe.

32. Mnohé veci som uzrel sprostredkovane či priamo; lež, nezrúc ich viac, uzrel som Teba.

33. Pod' ty, ó Milovaný, ó Pane Bože Univerza, ó Nesmierny, ó Nepatrný! Som Tvoj milovaný.

34. Celý deň spievam o Tvojej rozkoši; celú noc sa kochám Tvojou piesňou.

35. Niet iného dňa či noci než týchto.

36. Ty presahuješ deň a noc; Ja som Ty, ó môj Stvoriteľ, môj Pán, môj Druh!

37. Som sťa malý červený pes sediaci na kolenách Neznáma.

38. Priviedol si ma do veľkej rozkoše. Dal si mi najesť z Tvojho tela a svoju krv si mi dal ako milodar opilstva.

39. Zahryzol si sa mi do duše tesákmi Večnosti a Jed Nekonečna ma celého pohltil.

40. Stal som sa podobný zvodnej talianskej diablici; krásnej silnej žene so zodranými lícami, ktoré jej obhrýzli v hlade po bozkoch. Hrala sa na neviestku v rozmanitých palácoch; poskytla svoje telo beštiám.

41. Vyvražďila svoje príbuzenstvo silným ropuším jedom; bili ju mnohými prútmi.

42. Na Kolesu ju zlomili na kusy; pripúťali ju k nemu ruky katove.

43. Vypustili na ňu fontány vody; bojovala s nesmiernymi mukami.

44. Roztrhla ju váha vôd; ponorila sa do hrozného Mora.
45. A to sa stalo aj mne, ó Adonaj, môj pane, a také sú vody Tvojej neznesiteľnej Podstaty.
46. A to sa stalo aj mne, ó Adonaj, môj milovaný, a Ty si ma celkom roztrhal na kusy.
47. Som rozliaty sťa krv rozliata na horách; Havrany Rozptylu ma celkom rozniesli.
48. Preto je rozlomená pečať strážiaca Ôsmu priepasť; preto je rozsiahle more sťa závoj; preto jest rozdziapanie všetkého.
49. Veru, tiež Ty si zaiste chladná, stojatá voda čarodejovej fontány. Kúpal som sa v Tebe a stratil som sa v Tvojej stojatosti.
50. To, čo šlo dnu sťa odvážny chlapec prekrásnych Údov, vychádza sťa panna, sťa malé dieťa pre dokonalosť.
51. Ó Ty svetlo a rozkoš, uchváť ma do mliečneho oceánu hviezd!
52. Ó Ty Syn svetlo-presahujúcej matky, požehnané nech je Tvoje meno a Meno Tvojho Mena naveky vekov!
53. Hľa! Som motýľ pri Prameni Stvorenia; nechaj ma umrieť pred určenou hodinou, aby som padol mŕtvy do Tvojho nekonečného prúdu!
54. Taktiež prúd hviezd tečie večne majestátne do Državy; odnes ma preč, k Ňadrám Nuit!
55. Toto je svet vôd Maim; toto je horká voda, ktorá sa stáva sladkou. Si prekrásny a horký, ó zlatý, ó môj Pán Adonaj, ó ty Zafírová Priepasť!
56. Nasledujem Ťa a vody Smrti proti mne neúnavne bojujú. Prechádzam do Vôd za Smrťou a za Životom.
57. Ako mám odpovedať bláznivému človeku? Žiadnou cestou nedoputuje k Stotožneniu sa s Tebou!
58. Lež ja som Blázon, ktorý nedbá na Hru Magika. Žena Mystérií ma vyučuje márne; roztrhol som putá Lásky, Moci a Uctievania.
59. Preto sa Orol stal jedno s Človekom a šibenice hanby tancujú s plodmi spravodlivých.
60. Zostúpil som, ó môj miláčik, do čiernych žiariacich vôd a odtrhol som si Ťa sťa nekonečne vzácnu čiernu perlu.
61. Zostúpil som, ó môj Bože, do priepasti všetkého a našiel som Ťa v jej strede prezlečeného za Nič.
62. Lež Ty si Posledný, Ty si Ďalší, a sťa Ďalšieho Ťa odhaľujem davu.

63. Tí, ktorí po Tebe vždy túžili, Ťa dosiahnu, keď dôjdu na Koniec svojej Túžby.
64. Slávny, slávny, slávny si Ty, ó môj milenec nadpozemský, ó Jástvo môjho jástva.
65. Lebo som zistil, že si rovnaký v Ja a v Ty; niet rozdielu, ó môj krásny, môj Vytúžený! V Jednom a v Mnohom som Ťa našiel; veru, som Ťa našiel.

IV

1. Ó kryštálové srdce! Ja, Had, Ťa zovieram; vtlačám svoju hlavu do jadra v Tvojom strede, ó Bože môj milovaný.
2. Tak ako na rezonujúcich, vetrom ošľahaných výšinách Mitylény akási bohom podobná žena odložila lýru a so svojimi kaderami zapálenými sťa aureola sa ponorila do mokrého srdca stvorenia, tak som konal aj ja, ó môj Pane Bože!
3. Jest krása nevýslovná v tomto srdci skazení, kde kvety sú v plameňoch.
4. Ach ja! avšak smäd Tvojej radosti vysušil toto hrdlo, takže nemôžem spievať.
5. Spravím si malý člň zo svojho jazyka a preskúmam neznáme rieky. Môže sa stať, že večná soľ sa premení na sladkosť a že môj život už nebude viac vyprahnutý.
6. Ó vy, ktorí pijete slánú vodu svojich túžob, ste blízko šílenstva! Vaše muky sa rozrastajú, keď pijete, lež vy stále pijete. Prejdite cez potoky k pitnej vode; budem vás čakať so svojimi bozkami.
7. Sťa bezoár, ktorý možno nájsť v bruchu kravy, taký je môj milenec medzi milencami.
8. Ó chlapče medosladký! Pod' sem bližšie aj so svojimi sviežimi údmi! Posed'me chvíľu v ovocnom sade, kým slnko nezapadne! Hostime sa na chladnej tráve! Doneste víno, vy otroci, nech sa líca môjho chlapca začerveniajú.
9. V záhrade nesmrteľných bozkov, ó ty Jagavý, žiar! Nech sú tvoje ústa zrnkom ópia, aby jeden bozk bol kľúčom k spánku nekonečnému a lucídnemu, spánku Ši-lo-amu.
10. Vo svojom spánku som uzrel Univerzum sťa jasný kryštál bez jedinej smietky.
11. Sú i takí, žobráci, čo predstierajú bohatstvo, stoja pred dverami krčmy a vymýšľajú si, koľko vína vypili.
12. Sú i takí, žobráci, čo predstierajú bohatstvo, stoja pred dverami krčmy a nadávajú host'om.
13. Hostia sa ťahujú na perleťových gaučoch v záhrade; hlas blúznivcov k nim nedol'ahne.
14. Iba krčmár sa obáva, že príde o kráľovu priazeň.

15. Tak prehovoril Magister V. V. V. V. V. k Adonajovi, svojmu Bohu, keď sa spolu hrali za svitu hviezd oproti hlbokému čiernemu jazierku, ktoré je na Posvätnom Mieste Posvätného Domu pod Oltárom Najsvätejšieho.

16. Ale Adonaj sa smial a hral sa ešte lenivejšie.

17. Potom si pisár urobil poznámku a bol spokojný. Ale Adonaj nemal strach z Magika a jeho hry.

Lebo to bol Adonaj, kto Magika naučil všetky tieto triky.

18. A Magister vstúpil do hry Magika. Keď sa Magik smial, aj on sa smial; ako sa na muža patrí.

19. A Adonaj povedal: uviazol si v sieti Magika. Povedal to ľstivo, aby ho skúšal.

20. Avšak Magister dal znak svojho Magisterstva a vysmial sa Mu: Ó Pane, ó milovaný, či tieto prsty neodpočívajú na Tvojich kučerách? Či sa tieto oči niekedy odvrátili od Tvojho oka?

21. A Adonaj sa v ňom kochal náramne.

22. Veru, ó môj majstre, ty si milovaný Milovaného; nenadarmo je vták Bennu vystavený vo Fílaí.

23. Ja, ktorý som bol kňazkou Ahathúry, sa radujem v tvojej láske. Povstaň, ó Boh Nílu, a zhlti posvätné miesto Kravy Nebies! Nech Sebek, ten, ktorý prebýva v Níle, vypije mlieko hviezd!

24. Povstaň, ó had Apep, Ty si Adonaj milovaný! Ty si môj miláčik a môj pán a Tvoj jed je sladší než bozky Isidy, matky Bohov!

25. Lebo Ty si On! Veru, zhltneš Asi, Asara a deti Ptahove. Vytryskneš záplavu jedu, aby si zničil diela Magika. Iba Ničiteľ! Ťa pohltí; začierniš mu hrdlo, v ktorom prebýva jeho duch. Ach, had Apep, lež ja Ťa milujem!

26. Môj Bože! Nech Tvoj tajný tesák pretne dreň malej tajnej kosti, ktorú som uchovával proti Dňu Pomsty Hoor-Raa. Nech Cheprer-Ra rozozvučí svoj prerušovaný bzukot! nech šakaly Dňa a Noci zavýjajú v divočine Času! nech sa Veže Univerza zapotácajú a strážcovia nech prchajú preč! Lebo môj Pán sa odhalil s'a mocný had a moje srdce je krvou Jeho tela.

27. Som s'a láskou sklamaná kurtizána z Korintu. Zahrával som sa s kráľmi a vojvodami a učinil som z nich svojich otrokov. Dnes som otrokom malej kobry smrti; ktože rozviaže našu lásku?

28. Únava, únava! vraví pisár, ktože ma dovedie k pohľadu na Vytrženie môjho majstra?

29. Telo je unavené, duša je boľavo unavená a spánok dopadá na ich viečka; avšak pretrváva tu číre vedomie extázy, neznáme, avšak známe v tom, že jeho bytie je isté. Ó Pane, buď môj pomocník a doved' ma k blahu Milovaného!

30. Prišiel som k domu Milovaného a víno bolo s'ťa oheň, čo letí na zelených krídlach naprieč svetom vôd.

31. Pocítil som červené pery prírody a čierne pery dokonalosti. Ako sestry ma hladili, svojho malého brata; odeli ma s'ťa nevestu; vystrojili ma pre Tvoju svadobnú komnatu.

32. Zutekali pred Tvojím príchodom; ostal som pred Tebou sám.

33. Chvel som sa za Tvojho príchodu, ó môj Bože, lebo Tvoj posol bol strašnejší než Hviezda-smrti.

34. Na prahu znenazdajky zastala postava Zla, Hrôza prázdnoty, so svojimi príšernými očami s'ťa otrávenými studňami. Stála a komnata sa poškvnila; vzduch smrdel. A bola to stará a zohyzdená ryba, odpornejšia než škrupiny Abadonu.

35. Lapila ma svojimi démonickými chápadlami; veru, osem strachov sa ma zmocnilo.

36. Bol som však pomazaný správnym sladkým olejom Magistra; vyklízol som z jej objatia s'ťa kameň z praku chlapca z divočiny.

37. Bol som hladký a tvrdý ako slonovina; tá hrôza ma nemohla udržať. Potom sa rozpustila za hluku vetra Tvojho príchodu a priepasť veľkej prázdnoty sa predomnou odokryla.

38. Naprieč bezvlnným morom večnosti si sa plavil so svojimi vojvodami a zástupmi; s vozmi, jazdcami a kopijníkmi si putoval blankytom.

39. Bol si so mnou už predtým, než som Ťa uzrel; uchvátil si ma svojím zázračným oštepom.

40. Bol som zasiahnutý s'ťa vták bleskom hromovládcu; bol som prebodnutý s'ťa zlodej Pánom Záhrady.

41. Ó môj Pane, splavujme more krvi!

42. Jest hlboká poškvrna pod nevýslovným blahom; je to poškvrna plodenia.

43. Veru, hoc sa kvetina vlní v jasnom slnečnom svite, koreň je hlboko v temnote zeme.

44. Budiž pochválená, ó prekrásna temná zem, si matkou milióna myriád myriád kvetín.

45. Taktiež som uzrel svojho Boha a Jeho tvár bola tisíckrát jasnejšia než blesk. Avšak v jeho srdci som uzrel Pomalého a Temného, prastarého, toho, čo požiera svoje deti.

46. Na výšine a v priepasti, ó môj krásny, niet ničoho, skutku, niet tam vôbec ničoho, čo by nebolo v úplnosti a dokonalosti stvorené pre Tvoju rozkoš.

47. Svetlo primyká sa k Svetlu a špina k špine; jedno pyšne pohŕda druhým. Lež nie Ty, ktorý si všetko a viac než všetko; ktorý si oslobodený od Rozdelenia Tieňov.

48. Ó deň Večnosti, nech sa Tvoja vlna rozbije v nepeniacej zářovej sláve na korále nami práce vytvarovanom!

49. Zhotovili sme si prsteň z trblietavého bieleho piesku, čo bol múdro roztrúsený uprostred Oceánu Rozkoše.

50. Nech žiariace palmy kvitnú na našom ostrove; budeme jesť ich plody a budeme potešení.

51. Lež pre mňa očistnú vodu, veľké umytie, rozpustenie duše v tej priepasti ozvien.

52. Mám malého syna, čo je sťa roztapašný cap; moja dcéra je sťa neoperené orlčá; zoženú si plutvy, aby mohli plávať.

53. Aby mohli plávať, ó môj milovaný, plávať doďaleka v teplom mede svojho bytia, ó požehnaný, ó chlapče blaženosti!

54. Toto moje srdce je ovinuté hadom, ktorý požiera svoje vlastné záhyby.

55. Kedy toho bude koniec, ó môj miláčik, ó kedy budú Univerzum a jeho Pán celkom prehltnutí?

56. Nie! kto pohltí Nekonečno? kto odčiní Nepravosť Počiatku?

57. Nariekaš sťa biela mačka na streche Univerza; niet nikoho, kto by Ti odpovedal.

58. Si sťa osamelý stĺp uprostred mora; niet nikoho, kto by Ťa zrel, ó Ty, ktorý zrieš všetko!

59. Zamdlievaš, zlyhávaš, ty pisár; volal bezútešný Hlas; lež ja som ťa napojil vínom, ktorého príchuť nepoznáš.

60. Poslúži to k opitiu ľudí tej starej sivej gule, čo sa valí v nekonečnom Ďaleku; budú lízať to víno sťa psy, čo lížu krv krásnej kurtizány prebodnutej Oštepom pohotového jazdca v meste.

61. Ja tiež som Duša púšte; a ty ma zase raz vyhl'adáš v piesočnatej divočine.

62. Po tvojej pravici veľký pán a pôvabný; po tvojej ľavici žena odetá v babom lete, zlate a s hviezdami vo vlasoch. Budete cestovať ďaleko do zeme moru a zla; postavíte tábor pri rieke bláznivého mesta zabudnutého; tam sa stretnete so Mnou.

63. Tam si spravím obydlie; na svadbu prídem vyparádený a pomazaný; tam sa vykoná Završenie.

64. Ó môj miláčik, taktiež čakám na jagot hodiny nevýslovnej, keď vesmír bude sťa pás v strede lúča našej lásky, rozširujúci sa za dovolený koniec nekonečného Jedného.

65. Potom, ó ty srdce, ja, had, ťa celého prehltnem; veru, ťa celého prehltnem.

V.

1. Ach! Pán môj, Adonaj, ktorý laškujes s Magistrom v Pokladnici Perál, dovoľ mi počúvať ozvenu vašich bozkov.

2. Či sa hviezdnaté nebo neotriaslo sťa list pri burácajúcom vytržení vašej lásky? Či nie som letiaca iskra svetla, čo víri vo veľkom vetri vašej dokonalosti?

3. Veru, volal Svätý, a z Tvojej iskry ja, Pán, roznietim veľké svetlo; rozšírim ho naprieč sivým mestom v starej a pustej krajine; očistím ho od jeho veľkej nečistoty.

4. A ty, ó prorok, uvidíš tieto veci a nebudeš na ne dbať.

5. Teraz je Pilier ustanovený v Prázdnote; teraz je Asi naplnená Asarom; teraz sa Hoor spustil do Zvieracej Duše Vecí sťa rozpálená hviezda, čo padá na temnotu zeme.

6. Padol si skrz polnoc, ó moje dieťa, môj dobyvatel', môj mečom opášaný kapitán, ó Hoor! a budeš sa im zdať sťa čierny, pokrútený, žiariaci kameň a budú ťa uctievať.

7. Môj prorok bude o tebe prorokovať; okolo teba budú tancovať panny a narodí sa im veselé deti. Hrdých budeš inšpirovať nekonečnou hrdosťou a pokorných extázou poníženia; všetko to presiahne Známe a Neznáme čímsi, čo nemá žiadne meno. Lebo je to sťa priepasť Arkána, ktorá je otvorená na tajnom Mieste Ticha.

8. Prišiel si sem, ó môj prorok, po nebezpečných cestách. Jedol si výkaly Odporných; padol si na zem pred Capom a Krokodíлом; zlí ľudia si z teba spravili hračku; túlal si sa sťa zmaľovaná neviestka, uchvacujúca sladkou vôňou a maľovaná na čínsky spôsob; stmavil si si viečka Kajalom; pery si si zafarbil rumelkou; natrel si si líca slonovinovým lakom. Hral si sa na nemravnicu v každej bráne a uličke veľkého mesta. Muži mesta po tebe bažili, aby ťa zneužili a zbili. Vylízali trblietavý jemný zlatý prach, ktorým si si posypal vlasy; zbičovali tvoje zmaľované telo svojimi bičmi; vytrpel si si nevýslovne veci.

9. Lež ja som v tebe horel sťa čistý plameň bez oleja. O polnoci som bol jasnejší než mesiac; cez deň som prežiaril samotné slnko; horel som v zákutiach tvojho bytia a odčaroval som ilúziu.

10. A preto si predo Mnou celý čistý; a preto si Moja panna na večnosť.

11. A preto ťa milujem ohromnou láskou; a preto tí, čo tebou pohrdajú, ťa budú velebiť.

12. Budeš k nim milosrdný a súcitný; vyliečiš ich od nevýslovného zla.
13. Zmenia sa vo svojej deštrukcii sťa dve temné hviezdy, čo sa zrazili v priepasti a vzplanuli nekonečným ohňom.
14. Toto všetko sa stalo, kým Adonaj prebodol moje bytie svojím mečom, ktorý mal štvoro čepelí; čepel' blesku, čepel' Pylónu, čepel' hada, čepel' Falu.
15. Taktiež ma naučil sväté, nevysloviteľné slovo Ararita, takže som rozpustil šesťdielne zlato do jedného neviditeľného bodu, o ktorom nemožno nič povedať.
16. Lebo Magistérium tohto Opusu je tajné magistérium; a znakom jeho pána je istý prsteň z lapis lazuli s menom môjho pána, ktorým som ja, a Oko Uprostred toho.
17. Taktiež sa On rozhovoril a povedal: Je to tajný znak a ty ho neodhalíš profánnym, ani neofytovi, ani zelátorovi, ani praktikusovi, ani filozofusovi, ani nižšiemu adeptovi, ani vyššiemu adeptovi.
18. Ale vyňatému adeptovi sa odhalíš, ak ho budeš potrebovať pre nižšie operácie svojho umenia.
19. Prijmi uctievanie od bláznivých ľudí, ktorých nenávidíš. Oheň nie je znesvätený oltármi Geberov, ani Luna nie je znečistená vydymovadlom tých, čo velebia Kráľovnú Noci.
20. Budeš prebývať medzi ľuďmi sťa vzácny diamant medzi zakalenými diamantmi, kryštálmi a kusmi skla. Uzrie ťa len oko spravodlivého obchodníka, a keď sa ocitneš v jeho ruke, rozozná ťa a vychváli pred ľuďmi.
21. Lež ty na to nebudeš dbať. Budeš navždy srdce, kým ja budem had, ktorý ťa tesne zvierá. Moje zovretie nikdy naprieč eónmi nepovolí. Nezmocní sa ťa ani zmena, ani smútok, ani bezpodstatnosť; lebo ty si ich všetky už presiahol.
22. Sťa diamant, čo pre kvet ruže zažiarí načerveno a nazeleno pre jej list; tak budeš ty prebývať mimo Dojmov.
23. Ja som ty a Pilier je ustanovený v prázdnote.
24. Tiež presahuješ neochvejnosti Bytia, Vedomia a Blaha; lebo ja som ty a Pilier je ustanovený v prázdnote.
25. Tiež budeš rozprávať o týchto veciach mužovi, ktorý ich spisuje, a on sa na nich bude účastniť ako na sviatosti; lebo ja, ktorý som ty, som on a Pilier je ustanovený v prázdnote.
26. Z Koruny do Priepasti, tak siaha, osamelý a vztýčený. Tiež nekonečná guľa bude žiariť jeho žiarou.

27. Budeš sa radovať v jazierkach rozkošnej vody; ovešiaš svoje slečinky perlami plodnosti; zapáliš plameň sťa lížuce jazyky likéru Bohov medzi jazierkami.

28. Taktiež premeníš všezametajúci vzduch na vetry bledej vody, pretvoríš zem na modrú priepasť vína.

29. Načervenaný je lesk rubínov a zlato, ktoré sa v nich blyští; jediná kvapka opije Pána Bohov, môjho služobníka.

30. Takto prevravel Adonaj k V. V. V. V. V., hovoriac: Ó môj maličký, môj nežný, môj drobný zamilovaný, moja gazela, môj krásny, môj chlapče, naplňme pilier Nekonečnosti nekonečným bozkom!

31. A tak sa pevné otriaslo a nepevné spevnelo.

32. Tí, čo to zreli, nariekali úchvatným desom: Koniec vecí si po nás prišiel.

33. A tak to aj bolo.

34. Taktiež som bol v duchovnej vízii a uzrel som otcovražednú pompu ateistov, spárovanú do dvojíc v nadpozemskej extáze hviezd. Preveľmi sa smiali a radovali, súc odetí v nachových róbach a opití nachovým vínom, a ich duša bola jedným nachovým kvetom svätosti.

35. Nezreli Boha; nezreli Obraz Boha; a tak sa povzniesli do Paláca Nevýslovnej Nádhery. Ostrý meč udrel pred nimi a červ Nádeje sa im zvíjal pod nohami v smrteľnej agónii.

36. Sťa ich vytrženie roztrhlo na kusy viditeľnú Nádej, tak zutekal aj Neviditeľný Strach a už ho viac nebolo.

37. Ó vy, ktorí ste prekročili Aormuzda a Ahrimana! požehnaní ste naveky.

38. Ukovali Pochybnosť do tvaru kosáka a zožali kvety Viery pre svoje girlandy.

39. Ukovali Extázu do tvaru oštepú a preťali prastarého draka, čo sedel na stojatej vode.

40. Potom sa uvoľnili čerstvé pramene, aby ľudu smädnému mohlo odlahnúť.

41. A opäť som sa ocitol v prítomnosti môjho Pána Adonaja a v poznaní a konverzácii so Svätým, s Anjelom, ktorý ma Stráži.

42. Ó Svätý a Pozdvihnutý, ó Jástvo presahujúce jástvo, ó Samožiariaci Obraz Nepredstaviteľného Ničoho, ó môj miláčik, môj krásny, predstúp a nasleduj ma.

43. Adonaj, božský Adonaj, nech Adonaj započne s ligotavým laškováním! Tak som ukryl meno jej Mena, ktoré roznecuje moje vytrženie, vôňu jej tela, ktorá uchvacuje dušu, svetlo, ktorého duša poníže toto telo na úroveň zvierat.

44. Vycucal som krv svojimi perami; vypil som všetku podstatu Jej krásy; ponížil som Ju pred sebou, opanoval som Ju, posadol som Ju a Jej život bol vo mne. Do Jej krvi vpisujem tajné hádanky Sfingy Bohov, ktorým nikto neporozumie, — okrem čistých a zmyslených, cudných a nerestných, androgýnov a gynandrov, ktorí prešli za mreže väzenia, ktoré ten starý Sliz Chemu postavil v Bránach Amennti.

45. Ó môj velebeniahodný, môj lahodný, celú noc budem liať libácie na Tvoje oltáre; celú noc budem páliť obeť krvi; celú noc budem pred Tebou švihať kadidelnicou môjho potešenia a vrúcnosť modlitieb omámi Tvoje nozdry.

46. Ó Ty, ktorý prichádzaš z krajiny Slona, opásaný tigrou kožušinou a ovenčený lotosmi ducha, opi môj život svojím šialenstvom, aby Ona zaskákala, keď prejdeš okolo.

47. Rozkáž pannám, čo ťa nasledujú, nech nám ustelú posteľ kvetov nesmrteľných, aby sme sa na nej oddali našej rozkoši. Vyzvi svojich satyrov, aby navršili trne pomedzi kvety, aby sme sa na nich oddali bolesti. A nech sa rozkoš a bolesť zmiešajú do jednej najvyššej obety nášmu Pánovi Adonajovi!

48. Taktiež som počul hlas Adonaja Pána, vytúženého, vraviaci o tom, čo je v presahu.

49. Nech obyvatelia Téba a tamojších chrámov netárajú o Herkulových Pilieroch a Oceáne Západu. Či nie je Níl prekrásna voda?

50. Nech kňaz Isidy odhalí nahotu Nuit, lebo každý krok jest smrťou a zrodením. Kňaz Isidy pozdvihol závoj Isidy a zabili ho bozky jej úst. Potom bol kňazom Nuit a pil mlieko hviezd.

51. Nedovoľ, aby zlyhanie a bolesť odradili uctievačov. Základy pyramídy boli pred súmrakom vytesané do žijúcej skaly; nariekal azda kráľ za úsvitu, že v ďalekej zemi ešte baníci nevytážili korunu pyramídy?

52. Takisto bol i kolibrík, čo sa rozprával s rohatou vretenicou a pýtal si od nej jej jed. A ten veľký had Chemu Svätého, kráľovský Ureuský had, mu odpovedal a povedal:

53. Plavil som sa oblohou Nu vo voze zvanom Milióny Rokov a neuzrel som žiadneho tvora na Sebovi, ktorý by mi bol rovný. Jed môjho tesáka je dedičstvom môjho otca a otca môjho otca; ako by som ti ho len dal? Ži ty a tvoje deti tak, ako sme ja a moji otcovia žili po stovky miliónov pokolení, a môže sa stať, že milosrdnosť Mocných dožičí tvojim deťom jednu kvapku jedu starších.

54. Potom sa kolibrík súžil na duchu a odletel do kvetov, akoby si nič nepovedali. Avšak o chvíľu ho uštkol had a zomrel.

55. Avšak Ibis, čo rozjímal na brehu Níla, ten prekrásny Boh, počúval a začul. A vzdal sa svojich Ibisích zvykov a stal sa hadom, vraviac Azda o sto miliónov miliónov pokolení moje deti dosiahnu kvapku Jedu tesáka Pozdvihnutého.

56. A hľa! skôr než sa mesiac trikrát naplnil, on sa stal Ureuským hadom a jed tesáka sa v ňom zakorenil naveky a naveky.

57. Ó ty Had Apep, môj Pán Adonaj, je to smietka najkratšieho času, toto cestovanie večnosťou, a na Tvojom obzore sú mĺnky z krásneho bieleho mramoru, nedotknutého nástrojom rytca. Preto si môj, aj teraz, naveky a navždy. Amen.

58. Navyše, začul som hlas Adonaja: Zapečať knihu Srdca a Hada; v čísle päť a šesťdesiat zapečať svätú knihu.

Sťa rýdze zlato, z ktorého je vytepaný diadém krásnej kráľovnej Faraóna, sťa veľké kamene, ktoré sú stmelené v Pyramíde ceremónie Smrti Asarovej, tak k sebe spútaj slová a činy, aby vo všetkom bola jedna Myšlienka na Mňa, tvoju rozkoš, Adonaja.

59. A ja som odpovedal a povedal: Je dokonané v súlade s Tvojím slovom. A bolo dokonané. A tí, ktorí čítajú knihu a rozprávajú sa o nej, prichádzajú do pustej krajiny Neúrodných Slov. A tí, ktorí zapečatili knihu do svojej krvi, boli Adonajovi vyvolení a Pomyslenie na Adonaja bolo Slovom a Skutkom; a oni zotrvali v Krajine, ktorú návštevníci zďaleka volajú Nič.

60. Ó krajina presahujúca med, korenie a všetku dokonalosť! V tebe zotrvám so svojim Pánom naveky.

61. A Pán Adonaj sa zo mňa raduje a ja nesiem Pohár Jeho potešenia k unaveným zo starej sivej krajiny.

62. Tých, čo z neho pijú, zmetú choroby; zmocní sa ich ohavnosť a ich muky budú sťa hustý čierny dym z dŕžavy zla.

63. Ale vyvolení sa z neho napijú a budú sťa môj Pán, môj krásny, môj vytúžený. Niet vína, ako je toto víno.

64. Zhromaždili sa v žiariace srdce, sťa Ra za večerného času zhromažďuje vôkol seba svoje oblaky do roztaveného mora Radosti; a had, ktorý je korunou Raovou, ich dookola sputnáva zlatým pásom bozkov smrti.

65. Takisto je to s koncom knihy a Pán Adonaj je vôkol nej zo všetkých strán sťa rana Hromu, Pylón, Had a Falus, a uprostred toho je sťa Žena, ktorej z bradaviek tryská mlieko hviezd; veru, ktorej z bradaviek tryská mlieko hviezd.